

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 3 " — "
Egész évre 5 " — "

☛ Megjelenik e lap hetenként egyszer, Szombaton.

Szerkesztői iroda:

1-ső Tized 104. sz. a., hová a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.

☛ Hirdetmények elfogadtatnak Milhoffer János „Szentháromság” címzett gyógyszerárában.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sorért, egyszeri hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árleengedés adatik.

A **nyiltérben** való közlemény 3 hasábos sorért 10 kr. számítatik.

Válasz Dömötör Sándor urnak,

részint személyem, részint politikai meggyőződésem ellen intézett megtámadásaira, melyeket a „Hon” f. évi 22. számában egy kecskeméti levélben tett közzé.

Szabadjon önnek ellenemben használt ildomos kifejezéseivel élnem, midőn személyem és meggyőződésem ellen mintegy pálczát törő biróként lett föltolakodását a legjobb szándék mellett is nem nevezhetem egyébnek, mint óriási önhittségnek. Teljes joggal nevezhetem pedig, mert ki, mint ön, tapasztalatai és ismeretei szűk körében magának elképzelt álérveit oly csalhatlanoknak tartja, hogy a máskép gondolkozót a haza nem szeretése vádjával meri illetni, az föltötte elbizakodott. Vádol ön, hogy jobban szeretem a tapsot, mint a hazát; midőn nem átalott polgári és hazafiúi jellemem ellen ily sarat dobni, nem gondolta meg ön, hogy e sár saját egyéniségét mázolja be. Nyilt, tiszta homlokmal és nyugodt lelkiismerettel tekinthetek vissza eddigi, bár rövid, de hányatott pályámra, tapsokat sehol nem kerestem, de igenis, hol hazám és városom javát láttam előmozdithatni, tetteim végrehajtásától nem riasztott vissza anyagi veszteség, az akadályok nehézsége, avagy ellenfeleim, gyakran nem csekély, tábora, és nem tartott vissza a baráti kötelék. Ezt önmagamról mondani el följogosit önérzetem és az ön nemtelen megtámadása. Ha a tapsot szeretném, mint ön állítja, bizonyára már rég becses személye és Asztalos János mellé sorakoztam volna, hol önöknek magukat megtapsoltatni nem valami nagy mesterségökbé került és kerül; de ki ismer, az tudja jól, hogy tapsokat én soha nem kerestem s hogy hazámért és becsületemért, ha kell, életemet adni mindenkor kész voltam és vagyok.

Tudom én jól, hogy önt mások birták reá e személyeskedő föllépésre, hogy ön mintegy öntudatlanul adta oda nevét, miért is nem foglalkozom viszont az ön személyiségével, de épen azért, mert tudom, hogy háta mögött mások állanak, politikai meggyőződésem védelmére kelnem, daczára, hogy lapom nem politikai lap, a mennyiben mégis kerete megengedi, az ön piszkálódásai után szerkesztői és egyéni kötelességem.

Nyilatkozatom, mely ellen ön polemiát kezdett, f. évi január 2-án tétetett közzé, s ime f. évi január 19-én a csákvári baloldali képviselőjelölt a baloldal részéről szórul szóra ezeket mondja: Az ellenzék hazafiúi kötelességét becsületesen teljesítette. Denique a kiegyezkedés a pártok hazafias közreműködése folytán megtörtént, és azon megállapodások, melyek annak alapjául szolgáltak, mindmegannyi befejezett tények, melyekre az ország magát berendezte és saját háztartását szerencsésen meg is kezdte.

Ma a nemzet, mely közel két évtizedig maga hazájában idegen volt, ismét itthon érzi magát, és tartozék valaki bármely párthoz, ha őszinte akar lenni, be kell vallania, hogy közállapotaink a dolgok új rendének beállása óta oly lendületet vettek, a társulati élet, közművelődés, ipar és kereskedelem oly emelkedésnek indultak, a minőt néhány évvel ezelőtt mégcsak reményleni sem mertünk volna.

Ezen új életmozgalom mind érezhetőbbé teszi társadalmi intézményeinkben az oly reformok szükségét, melyek által mig egyfelől a nemzetet közel multban ejtett sebek begyógyítása eszközöltetnék, másfelől az egyes életkörök viszonyai a változott politikai helyzettel kellő összhangzatba hozatnának.

Ez irányban számos égető kérdések merülnek föl, melyek célra vezető sikeres megoldásával foglalkozni oly nagy és nehéz feladata lesz a jövő országgyűlésnek, hogy szerintem a nemzet közérdeke ellen vét, ki másnemű ügyek előtérbe tolása által az emberek figyelmét amaz életkérdésektől elvonja, és ez által jövőnk igazi biztosítékait kockáztatja; kétszeresen vét pedig, ki a csak most eldöntött közjogi kérdések idéltlen fessegetése által ismét mindent kérdésbe tenni és új válságot előidézni törekszik.

Ime, ismét egy baloldali, ki a balközép több vezérférfia által a jövő országgyűlés elé föllevenített bihari pontokat, mely első sorban a közjogi kérdések újbóli vitatását tűzi ki, sem idején, sem helyén valóknak, sem azok föllevenítését a szabadelvű haladás útján követezettségnek nem tartja.

És velünk együtt lesznek többen, kik ekként gondolkoznak s kik szolgálai lélekkel nem szokván párthoz csatlakozni, saját önálló és független meggyőződésüket követendik. Maga a „Hazánk” című lap is, a balközép közlönye még mult évi október 9-én így szól: „Igaz, hazánk története tanúsítja, hogy a közjogi oppositio sok drága időt elrabolt a nemzet életéből, mely ha értékesítettik, hol állanánk fejlődésben, anyagi és szellemi virágzásban?” Ugyan a „Hazánk” (4. 869.) számában: „a balközép, valahányszor a haza és párt érdeke jön kérdésbe, a haza érdekét helyezi mindenik fölé; s érett megfontolás után határozván el magatartását, előtte személyes érdek és hajlam nyomatékkal nem bir.” Ha ez valóban így van, érett megfontolás alá vevén azt, hogy a jelen körülmények és politikai conjunkturák közt semmi oly mozzanatot nem tapasztalhatni, mely számunkra kedvezőbb alkut tenne kilátásba, nem kellett volna a bihari pontokat ismételni decz. 9-én, annyival is inkább nem, mert a „Hazánk” m. é. decz. 15-ki száma e tényt csak azzal bírja igazolni, hogy: „azok, kik a baloldali kör által e nyilatkozat szerkesztésével lettek megbizva, birtak azon sajátságos,

de könnyen megérthető scrupulositással, hogy inkább ismételték a régi programot, mintsem egy zászló alá kerüljenek a volt többséggel”; mely igazolás épen az ellenkezőt bizonyítja azon fentebbi állításnak, hogy nem pártgyűlölet, hanem a haza érdeke a mozgató erő, s hol itt a következetesség ez önbeismerés után: a közjogi oppositio a nemzet élete és fejlődhetésének csak időablója. Vagy tán a balközép eddig is nem a haza anyagi és szellemi erejének fejlesztésére törekedett? ha ez így van, akkor elismerem, hogy a mennyiben ellenkezőt föltételeztem róla, én vagyok az, ki csalódtam, s most letértem az útról, ámde a „Hazánk” f. évi 4-ik száma fennen hirdeti azt, mit föntebb idéztem; s így újra ki merem mondani, hogy a kitzúzott nemes cél elérésére napjainkban egyedül vezető útról a balközép az, mely letért.

A szabadelvű ellenzék a létrejött közjogi alap iránti módosításainak azonnali előtérbe tolása helyett következetessége leendett volna, ha a haladás terén szilárdul megmarad, (nem riad vissza azon gondolattól, hogy jaj de akkor csatlakozhatik hozzá a jobboldal nagyobb tömege. „Hazánk” m. é. 280. sz.) s mielőbbi feladataul tűzi ki: gyökeres reformok által a demokratiai elvek következetes keresztülvitelét, azoknak a társadalmi élet minden viszonyaira való alkalmaztatását eszközölni. Ha felfogja, hogy oda kell törekednie, hogy a szellemi és anyagi erők szabad használata lehetőleg kiterjesztetvén, a nép ne csak ismerje jogait, hanem azokat úgy egyéni, mint állami jóléte előmozdítására gyakorlatba venni is tudja. A helyett tehát, hogy népünknek európai államviszonyokról és hazánkban abban játszandó szerepéről beszélnek, mi által eszt legközelebbi teendőitől elvonván, azt oly dolgokra irányozzák, melyeket nem ismer, életállásánál fogva nem is ismerhet, azt kellene vele inkább megértetni, hogy az államélet tökéletesbitéséhez leginkább az által járul, ha minden ember társadalmi állásához képest magát kiművelni, és ipar és szorgalom által polgári függetlenségére szert tenni törekszik.

A szabadelvű haladás terén ez lett volna a balközép legelső feladata zászlajára tűzni s így nem mondhatná senki, hogy visszaesésekbe sülyedt és a haladás útjáról letért. Mely úttévesztést nem hozhatja helyre azon gyermekes argumentum sem, hogy a balközép tavasszal is úgy beszélt, mint ősszel, tehát a haladás mezején következetes. Ez a haladás mezején nem következetesség, de visszaesés!

De lássuk tovább. Azt állítja Dömötör úr, hogy a balközép nem tántorodott el sem jobbra sem balra.

Jobbra igaz, hogy nem, de igenis eltántorodott balra. Tisztázzuk egy kissé a nézeteket.

A baloldal egy része, melyet a „Hazánk“ képvisel, majdnem karöltve haladt az 1867. XII. törvényezikk létrehozásában a többséggel, s bár egyes pontokban ellenkezett, de részt vett a delegációban, és akkor egy hangja sem hallatszott, mely azon intézményt károsnak, veszélyesnek mondta volna.

A baloldal másik része, az úgynevezett „Hon“ párt, homlokegyenest ellenkező pontra állt emezzel a delegáció kérdésében.

A harmadik baloldali párt, az úgynevezett szélső, ezekkel szemben mindennemű közös ügyet tagad, s önálló magyar nemzeti birodalom ábrándjaival ringatja költői képzelmeit.

És e három külön önálló párt egy kalap alá jutott a legutóbbi napokban. Ez tény, melyet tagadni nem lehet. Már most kérdelem: melyik hagyta el a zászlót, hogy a másikkal egyesülhessen?

A „Hon“ legkevésbé sem, mert a bihari pontok épen az ő állását jelzik, de a „Magyar-Ujság“ sem, mert az jelenleg is folytatja szélsőségeit. Melyik tehát? A „Hazánk“, a mérsékelt oppositio, az eddigi haladási párt, a szorosabb értelemben vett balközép, mely a delegációt a czimkérdések miatt hagyta el, mint ezt a „Hazánk“ m. évi 249. és az ezután következő számai igazolják, s mely a czimkérdés megoldása után is az elhagyott ösvényre többé vissza nem tért, hanem sorakozott a bihari pontok, és így a „Hon“ zászlai alá. Egyes vezérférfiai pedig ez átcsapás után már-már annyira mennek, hogy a közvetett adók eltörlése mellett nyilatkoznak s egyáltalán a „Magyar-Ujság“ argumentumaival kezdenek választókat szerezni maguknak. Mi ez? Nem letérés az eddigi útról? Nem megváltoztatása-e ez az eddigi elveknek? Ám ítélje meg bárki.

Ha ön, tisztelt Dömötör úr, mindezeket be nem látja, nem tudom, miként ítéljek felőle.

Lehet, hogy ön tán nem is épen a „Hazánk“ pártja mellett, hanem a „Hon“ által követett elvek mellett kardoskodott? ha igen, akkor igaza van önnek, hogy az nem tántorodott sem jobbra, sem balra, megmaradt a maga útján

kitérés nélkül; de én szavaimat nem is e párt ellen intéztem, hanem az igazi úgynevezett balközépünk jelenlegi magatartása ellen.

Egyáltalában tisztázzuk az eszméket, s ha már jelenleg tán nem is ismerünk többé a „Hon“ és „Hazánk“ közt legkisebb eltérést sem, de el kell ismernie, hogy igenis létezett eddig. Most azonban az összesített balközép azon kényelmes helyzetnek örvend, hogy ha a szélsőkkel czimborálás miatt támadják meg, előáll a „Hazánk“ és ostromozza a szélsőket, nehogy azokkal együtt működni látszassék, ha pedig a szélsőkre van szükség, előáll a „Hon“, összehozza őket, és újra kész a barátságos kézszerítés.

Ön pedig, tisztelt Dömötör Sándor úr, tanulja meg először: hogy az, kinek önálló politikai nézetei vannak, ki szolgálilag egy párthoz sem köti magát annyira, hogy azt vakon követni tartozzék, legkevésbé sem apostata.

Másodszor azt, hogy a balközép sokkal közelebb állott a jobboldalhoz, mint a szélsőbalhoz, s így ha egy szélsőbaloldali és egy jobboldali férfiú közt kell választania a balközépinek, hacsak vak pártduh, vagy személyes ellenszenv nem vezérli, inkább a jobboldalihoz — mert a kiegyezési elvekben ahhoz közelebb áll — kell csatlakoznia.

Harmadszor pedig tudja meg, hogy habár mindenkor keserű fájdalommal veszem is a félreismertetést vagy rágalmat, de hazám és az alkotmány nekem sokkal drágább kincs, mintsem hogy érettek ezeket is el ne bírnám szenvedni.

Kecskemét, 1869. febr. 1.

Madarassy.

Szeget szeggel.

E lapok 5-ik számának 4-ik lapján egy „felszólalás“ közöltetik „a városi mérnök“ aláírással.

Ha jól emlékezem, egyedül a spanyol királyok gyakorolták azt, hogy nevük helyett minden okmányban csak e szót: „a király“ irták alá. E gyakorlat megjárta ott és akkor, mert valaha egész világ tudta, ki legyen a hatalmas spanyol birodalom királya, melynek határain a nap soha sem áldozott le; de jelenben nagyon kevés ember tudja Kecskeméten, ki „a városi mérnök“,

mert a kit egész városnak ismernie kellene munkásságáról, az nem igen ismerteti magát e tekintetben: én tehát ezennel szerencsés lesznek bemutatni Ladányi József urat, ki az oskola porát még magán hozta Kecskemétre, midőn 1867-ik évi szeptember 1-ő napján, mint a zürichi műegyetem épen akkor végzett növendéke, nagy remény mellett megválasztott, — nem spanyol királynak, hanem — kecskeméti városi mérnöknek.

Miután a tisztelettel bemutatott városi mérnök úr másfél év alatt sok izben siker nélkül figyelmeztetve, sőt nyilvánosan felhiva is lőn saját szakmájához tartozó tevékenységre, — e lapok 4-ik számában „Közrendészetünk“ című czikkemben én vállalkoztam elvégre ama szerencsétlen szerepre, hogy „a városi mérnök úr“ magas személyét, specialis utasításához képest figyelmeztessem arra, hogy egy-egy jó eső után, a város közepén, piacokon és templomok körül szintügy, mint némely fő- és mellékutczákon megtavallott mocsárok lebecsáttatásáról, közegészségi s rendészeti tekintetből gondoskodni sziveskedjék. Ide megyen ki figyelmeztetésem egész iránya, sem többet sem kevesebbet nem mondtam.

Komolyan tettem ezt, — és tisztelt mérnök úr a helyett, hogy őszinte szavaimat megfogadta volna, — magas önhietségében engem és hozzá intézett szerény figyelmeztetésem nevétség tárgyává tenni kívánta.

Köszönöm szépen! — Értjük: mást beszél Bodóné, mikor a bor árát kéri.

Lássa kedves „városi mérnök“ úr, önnek soha sem hányták azt szemére, hogy a város lejtmerésével mit sem gondol; hanem csak azon jó tulajdonságát rótták meg, mit a cigány úri foglalatosságnak, azaz: heverésnek nevez, hivatalos nyelven pedig úgy fejezik ki, hogy: nem dolgozik semmit. — Kérem, ne kívánja, hogy 1867. szept. 16-tól 1868. júliusig önmaga által beadott 9 $\frac{1}{2}$ havi tevékenységének, vagy inkább hivatalos tevékenységének saját kezével írott kimutatását fejére olvassam.

Köztünk az a különbség: hogy én tudtam mit mondok, ön nem értette meg; én tudtam mire hivatkozom, ön nem tudta mire hivatkozik; — a valóságos tényállás pedig következő:

1861-ben utasítva volt a város akkori mérnöke, hogy a város területének lejtmerését, a hivatalához kötött rendszeres munkán túl teljesítse s ezért külön díjazás ajánlatott részére. A munka elmaradt, mert nem voltak szükséges műszerek, azután négy évig tartó inség keserves nyomorúsága megnehezült a város fölött s a tisztí mérnök az inséges közmunkák vezetésével volt túlterhelve.

1868-ban, miután a város valamennyire kilábolt az inségből, megszereztettek a lejtmerési műszerek, és Ladányi József úr azonnal jelentkezett 1868. marc. 23-án 1568. sz. alatti beadványával: hogy a város lejtmerését ő majd teljesíti; hanem elébb mutattassanak ki számára a „fix-pontok.“

Azt mondja nevezett „városi mérnök“ ur: hogy a beadványa maig sincs tárgyalva, nálam

T Á R C Z A.

Galambosi Mária.

Elbeszélés.

Irta: Merényi László.

(Folytatás.)

— E nőnek nincs nyilvános, bevallott udvarlója; mindenkihez egyformán leereszkedő, nyájas és senkit sem tüntet ki. Ha nincs nyilvános udvarló: van titkos szerető; mert e nő nem, semmiesetre sem szeretheti férjét... A férfi koros, az asszony igen fiatal és hozzá: nagyon szép... Ha nem szereti, szeret mást!

— Szegény nagybátyám! hájog van szemed; megyek, hozzád utazom s visszaadom szemed világát, hogy lásd saját művedet és — szép asszonyét! Lealázom e titokban vétkező nőt s a bűn undok fertőjében mutatom fel, mert nem lehet jó, erényes, mert nagyon, igen nagyon szép.

Szegény Mária! ime az, a kit te szerető szived oltárára helyezve isten gyanánt imádsz, mily lealázólag vélekedik rólad!

Te őt szerető szivedbe, imádba foglalod; mert alig van a napnak egy perce, melyben szeretettel ne gondold rá s remeg szűd szent gerjedelemtől még csak nevének hallatára is: ő pedig az imádott, a bálványozott lény alig tart többnek egy közönséges mindennapi nőt, ki hitese ura mellett bűnben lélekedik, él és mozog.

Te — e pillanatban is, mikor tiltott érzeményeidet kocsizőrej zavarja meg, mely megáll az ősi tornác előtt — csak ő róla gondolkodol.

A kocsin porlepte szürke köpnyben, kerek magyar kalap alatt egy barna szemű, fekete körszakálás fiatal ember ül.

Mária, ki esetlegesen férjével együtt az ősi tornácban állt, e barna szem és fekete körszakál láttára alig hallhatólag felsikoltott s öntudatlanul el kezdett

futni az ősi tornácra végig, be a nagy szárnyas ajtón, teremről teremre s meg sem állt, míg kis hálókamrájába nem ért, hol sápadtan, lihegve arczát kezeibe rejtve leroskadtt pamlagára.

Szegényke! hogy remegett, hogy reszketett mint a nyárlevél; félt, nagyon félt e találkozástól...

Eljött tehát, hogy nagybátyja szemeit megnyissa s fölfedezze a titkos szeretőt.

És e titkos szerető történetesen épen ő maga.

Eljött tehát, hogy lealázza a titokban vétkező nőt s a bűn undok fertőjében megmutassa a szerető férjnek imádása tárgyát beundokítva, diestelen fényben.

És e nő esetleg épen ő érte vétkezik, mikor vétkes szerelmet táplál esküdt férje unokatestvére iránt.

Furesa meglepetés vár reád botorul gondolkozó fiatal ember s botor gondolkozásodért sajátságos módon fog megleckézketni a leleményes sors!...

Nagy József magánkívül lett örömeiben, midőn forrón szeretett kedves ösesét karjaiba zárta s tüskés szakálával az ifjú tüde képét csaknem vörösré dörgölte.

— Mégis valahára, te rossz fiú!... Itt vagy tehát karjaiban, kebelemen!... Haragszom; de most e pillanatban még sem haragszom; legyen minden feledve!... Hogy fog örülni e látogatásnak nőt is, az én Máriám!... kedvesem... de nini —

— A fészek üres, a madár elrepült, bátya.

— Értem; pongyolában volt.

— Anygom — elfutott előlem, — susogá az ifjú, mintha önmagához beszélne.

— Elfutott-e? Ha elfutott, mi is fussunk utána; neked szabad őt pongyolában is látni, — s ezzel Nagy József karjára fűzte unokatestvérét s elkezdte vonozolni Mária lakosztálya felé.

A két férfiú hangos beszéd és kacaj közt közeledett a fiatal úrnő szobái felé s a jó kedvtől viszhangoztak az ősi termek.

S míg ők kacagva beszélgettek — a fiatal nőnek szive majd megrepedt, midőn ablakából látta, hogy a férfiak az ő lakosztálya felé közelednek.

— Nem, nem fogadhatok el senkit e pillanatban, még — férjemet sem!... Hogy dobog, hogy ver e

szív, mintha meg akarna szakadni! Vérem zajlik, fejem szédül, arczom ég!... Nem fogadhatom el őket!

Mária fekhelyéből felugrott s hevesen megrázta az asztalon levő ezüst esengetyűt, melynek hívó hangjára egy szelid képű, tisztán öltözött nőcseléd lépett be s megállt figyelő magatartással az ajtóban.

— Lizi, mondjad annak a két úrnak, — férjemnek és unokatestvérenek — hogy nem fogadhatom el őket — mert — mert — ehj, mondj a mit akarsz, csak be ne ereszd őket! értetted-e?

— Értettem.

A vig, jókedvű urak ép e pillanatban értek Mária terme elé s midőn be akartak annak ajtaján fordulni, Lizi utjokat állta s eltöltötte őket a bemenéstől.

A két úr e szokatlan tilalom hallatára összenézett s Nagy József nevetve mondá unokaöcsésének:

— Nőm akarata előttem törvény; engedelmestünk kell barátom. Menjünk társalgó terembe, ott úgy is egy esomó felbontatlan levél és újság várakozik reám; majd csak eltöltjük az időt, míg nőm átöltözködik.

A férfiak a közös nagy társalgó-terembe vonultak, mely egyúttal ebédlőnek is használtatott, de e teremben Mária sem délben, sem délután, sem este meg nem jelent, jól lehet, e hely volt a család közös gyűlése.

Eltelt két-három nap s Mária nem mutatta magát: beteg volt.

Kimaradása, betegsége általános lehangoltságot idézett elő; Nagy József Pestről, Bécsből akarta a leg-híresebb orvosokat elhozatni; a cselédségnek szigorúan meghagyatott, hogy lábujjhegyen járjanak és suttogó esendes hangon beszéljenek; Nagy József még azt is megeselekedte, hogy legkedvencebb agarait kiharcolta a szellős, magas termekből s a pezérekkel átvitette a szomszéd udvarba.

Ez pedig nagy áldozat volt oly szenvedélyes agarrástól, mint a milyen Nagy József volt. Magának pedig egy perczig sem volt nyugta; egy nap százszor is ellopódzott Mária szobája ajtajához s ott hallgatódzott, hogy alszik-e, nyugtalan-e a beteg; lélekzetvételét leste s következtetést vont abból a beteg állapotáról.

(Folytatása következik.)

hever mindedig e fontos ügy, én késleltetem azt, a mit neki hanyagságként rovak fel.

Ne mystificáljunk uram!

Én nem késleltetem ön beadványát, mert tudnia kell önnek: hogy én nem azt referálok, a mi nekem tetszik; hanem azt, a mit kell, vagy lehet. Jól tudja ön és sok más: mennyiszert kértem a közgyűlést türelemre, vagy több ülés tartására, mindannyiszor sikertelenül, mert a legsürgösb tárgyak elintézésére nincs elegendő időm.

Vagy ön beadványa nagyon sürgős? — vajon miért?

Talán azért, hogy az a városi tisztviselő, a ki saját szakmájához tartozó tüzetes munkát sem teljesíti, nyerjen még egy oly külön megbízást, melyért tisztí fizetésén túl külön díj van megajánlva? Vagy talán azért, mivel ön lejtmerési terve nagyon jeles, nagyon életbevágó, és nélkülözhetlen?

Tagadom! — Tervezni nagyon könnyű, azt mindenki tányítja az iskolában és minden jóra való kézi-könyvben van terv elég, könnyű azt onnan előrántani; de a tudományt nem mindig az iskolából hozzák, tüzetesen az életrevaló mérnököt iskolai tanulmány mellett is csak a gyakorlati munkásság teremti; hanem igen sok embernek éppen a dolog, a tevékenység, a munka nem áll testéhez.

Meggondolta-e kedves mérnök úr az általa benyújtott terv badarságát? — Nem hiszem!

Ön „fix-pontokat“ kér előre kijelöltetni oly területen, mely még általános lejtmerés tárgya soha sem volt. Hát kedves mérnök úr! ki mondja itt meg azt, hogy a nagy-templom küszöbe áll-e magasabban, vagy a kis-templom keresztje? — Ha ön practicus mérnök volna, elébb foganatosította volna a város lejtmerését a meglévő állapot, a valóságos helyzet szerint, kimutatta volna a legmagosb, meg a legmélyebb pontokat, maga ajánlotta volna városrészenként fix-pontokat s azokat terjesztette volna tárgyalás alá. — Ügy, ügy, kedves mérnök úr! hallottunk valamit a lejtmerésről — az iskolában, de az életben nem igen értünk hozzá. — Legjobb lesz leszállani a tanárkodhatnáság fűzfapárijáról s bevonnai a fertálymágnásság vitorláit.

Ön uram, tagadja a specialis utasítások létezését s engem meghazudtolni akar.

Legyünk őszinték, beszéljünk bizalmasan. Az utasításokat nem a szorgalmas tisztviselők számára találták fel; egy lelkiismeretes tisztviselőnek utasításra sincs szüksége s egyetlen tisztviselő sincs e széles világon, ki nagyobb tevékenységet fejthetne ki minden írott utasítás nélkül, mint a tisztí mérnök Kecskeméten; pedig ennek írott utasítások is vannak kezénél.

Lássuk: 1868-ik évi május 18-án tárgyalt a közgyűlés három kérvényt. 1-ör számosan a 8-ik tizedbeli lakosok közül kérték a trombita-útczán levő csatornát közegészségi tekintetből szabályoztatni s abban büszhődő vizet lebocsátatni. 2-ör sokan az aradi-útczai lakosok közül azt kérték, hogy az ott lefolyó déllő-féle árok csatornáztatván, boltozat alá vétetessék. 3-ör az izraelita hitközség elöljárói azért könyörögtek, hogy az aradi-útczai árokmeder legalább tisztíttassék ki, mivel ott épülő új imaházuktól már a munkások is megszökni készülnek a dögleletes kigőzölés miatt. 219. jegyzőkönyvi pont alatt a közgyűlés mind ezekre határozott szórul szóra eképen: „a kapitányi hivatalnak az útczák és csatornák tisztán tartása körüli felügyeletben eddig tapasztalt mulasztása nem helyeseltethető, jövőre oda utasítatik, hogy ez irányban minden alattas közegeivel gondos felügyeletet gyakoroltasson, tüzetesen pedig az útczatisztítót és segédeit arra szigorú fenyték és szolgálatuk elvesztésének terhe alatt is kötelezze; Ladányi József tisztí mérnök úr pedig az útczai csatornák vizének lebocsátására, további intézkedések bekövetkeztéig is mindig kiváló gondot fordítson; egyébiránt az építészeti állandó bizottságnak ezen három rendbeli folyamodvány s az 1863. 4052. sz. a. bemutatott csatornatervezet és költségvetés oly utasítás mellett adatik ki, hogy az egész városban levő útczai vízfolyások csatornázására nézve készítsen javalatos s mielőbb terjessze azt közgyűlési tárgyalás alá; az egészségrendőri bizottság pedig az útczák és nyilvános térek tisztántartására nézve, közegészségi s rendészeti tekintetben életbe léptetendő szabályokat dolgozzon ki s érvényre emeltetés végett azokat közgyűlés elé terjessze.“

Én a jegyzőkönyvi száma kitételével ezen specialis utasításokra hivatkoztam, midőn nagy igazán megírtam, hogy: sem a kapitányi hivatal, sem a tisztí mérnök, sem az építészeti bizottság, melynek nélkülözhetlen tagja a mérnök, — az útczák, köztérek, csatornák és természetes vízmedrek tisztán tartására semmit sem tesznek. Nem kell ehez egyelőre az egész város lejtmerése, csak egy kis tevékenység.

Ön pedig tisztelt városi mérnök úr, fentebbi specialis utasítást magában foglaló határozatot 1868-ik évi június hónap 1-ső napján hivatalos kiadványban valósággal megkapta, megkapták

a többiek is, — saját elismervényét most már csak nem tagadja meg, úgy-e bizony?

Nem azt irtam én, hogy négy szál emberrel az egész várost lehet lejtmerézni; hanem azt irtam, hogy a csatornák vizét s útczákban megtavallott mocsárokat ennyivel időnkint lebocsátani lehet; — sőt nagyon sok eset van, tisztelt városi mérnök úr, hogy egy áldott jó eső után megtavallott vizet, a templomok és piacok környékéről, nem négy szál emberrel, hanem négy kapavágással lebocsátani lehetne, — s ön engem mégis gúny tárgyává tenni kíván?! —

Én komolyan szóltam; ön lármát üt érte, — holott e lapok f. évi 1-ső számának hirdetései közt is a nagy-templom közelében egy halas-tó bérbe adása volt ön nevében kikiáltva. — Ez sem igaz?

De hát csak tervezgessen ön, tisztelt városi mérnök úr, hanem ne dolgozzék semmit, úgy is mindegy a fizetés, kivált Kecskeméten. Országvilág tudja, hogy háborús időben sem azok kapnak érdemjelet, a kik elesnek, hanem a kik megmaradnak. Miért ölné magát az ember munkával, semmi haszon fejében, kivált Kecskeméten? — A tisztí fizetés csak mulatságpénznek való, kár azért dolgozni. — Ime itt van egy 82 éves aggastyán, ez a balga 42 évig szolgált a várost, 1849-ben mint akkori főbíró Losonez sorsától mentette meg azt, — s most testileg és lelkileg rom, 300 forint kegyelempénzen nyomorog; amott egy másik 37 évig szolgált, most 79 éves világtalan koldús, 200 forint alamizsnán teng, — melyből, ha amannak jó gyermekei, emennek hű neje nem volna, még csak ápolót sem lennének képesek fogadni, nemhogy az éhhaláltól menekülhetnének.

Ne dolgozzunk tehát, kedves jó mérnök úr, semmit, még elnyomorodnánk a munkában, — s ime mindegy a fizetés; — a városnak pedig, ha mérnöki munkálatra lesz szüksége, — ott van a spanyol király, — dolga miatt rá ér, kérje meg azt a város, majd elvégzi pontosan.

Nincs több szavam önhez; — bármit írjon vagy mondjon többé, e tárgyat részemről végleg befejeztnek tekintem.

Oldalrúgásait is elhallgatom, megfelelt azokra réges-régen az öreg Phaedrus első könyvében, huszonegyedik meséjének tizedik és következő verseiben, olvassa csak: „fortes indigne tuli mihi insultare: te...“ — én nem írom le tovább, — olvassa el ön maga, s győződjék meg, hogy ezt nem én mondom. *Hornyik János.*

Megjegyzések Argus cikkére.

A f. 1869. jan. 9-én kelt 2-ik sz. kecskeméti lapban egy cikket olvastam Argus aláírással, melyben a kecskeméti határban lévő erdők elbitangolásáról van szó és a m. rendőrség van vádolva, hogy az igen gyarló és árva lábón áll. Kétségbe kell vonnom, hogy birna azon tulajdonnal, mint a hitrege mondja Argusról, mert akkor nem teszem fel róla, hogy azon akadályokat, és szeretem hinni Argus úrról, hogy az igazság barátja, elő ne sorolta volna, melyek a m. kapitányt mintegy télen szorítják, már pedig bölcsen tetszik tudni, hogy a m. kapitány is ember és a kitűzött célt csak eszközökkel érheti el, mint más ember fia. Ha hát ez így van, engedje meg nekem is, hogy én is elmondjam nézetemet, én különben is nem elméletet, hanem a gyakorlati tér hiányait fogom kimutatni. — Úgy hiszem, a m. rendőrségre használt gyarló és árva epithetonok minden esetre máshova lesznek alkalmazandók.

A m. rendőr kapitánynak kik a közegei vagy lábai, a kikkel hivatalos dolgaiban rendelkezhetnek? Először is a pusztá-bírák és a csöszök; azonban ilyen nagy határban mint a kecskeméti, kellene lenni lovas embereknek is, de az csak papiroson van; mert az a négy lovas hadnagy, kik a kapitányi hivatalhoz vannak rendelve, azok a szó szoros értelmében a közös-ügyes emberek, mert azt a négy embert használja a polgármesteri hivatal, a törvényszék, a gazdasági osztály, egy szóval: a polgármesteri hivataltól kezdve az udvari gazdáig mindenki, úgy hogy ha a kapitányi hivatalnak szüksége van rá, soha egy sincs, kivel rendelkeznek; mert ha hetfőn reggel a végrehajtási, úttöltési, katonai és újjonczok beállításai, szökött cselédek és a közmunkára beállítandók iránti rendeleteket magukhoz veszik, és a négy ember közt felosztott kecskeméti határba kimennek, csak a hét végén jönnek vissza, akkor ismét a jelentéssel eltelik az idő.

A legszükségesebb közegei pedig a kapitányi hivatalnak a pusztá-bírák és a csöszök volnának; vajon hány van közülük olyan, ki az 1840. 9-ik t. cz. 21. §-ban leírt kötelekkel birna, s vajon a kapitányi hivatal értesített-e arról, hogy csösz neveztetett ki valamely határba vagy erdőbe, hogy és miként eskettetett fel, a felebb idézett törvény értelmében-e? de még ez ideig tudtára sem volt adva a kapitánynak és így a törvény által kiszabott befolyását a csösz választásokba nem is gyakorolhatta. Ugyan kérem Argus urat, tessék szólni ezen emberek közt, kik mind fensőbbi párt-

fogás alatt vannak, ki rokonság, ki más összekötetésnél fogva, egy-kettőt kivéve, mit lehet ezekre bizni? Tudnék nagyon sok megtörtént példakkal szolgálni; lehet-e tehát jogosan a kapitányi hivatalt vádolni, ha annak hatásköréhez tartozó 20 egyének tőle elvonatnak, parancsai kellőleg nem teljesítettek, és csak annyi hatalma sincs, hogy egy rakoncátlanokodó, visszaéléseket elkövető csösz vagy pusztá-bíró a tetten érés esetében azonnal szolgálatától felüggeszthessen; megfelelhet-e kellőleg feladatának? — Hát azt tudja-e Argus úr, hogy a közönség erdeit, kivéve a kiveendőket, az igen tisztelt városi képviselő urak és cselédjeik bitangolják és pusztítják legjobban, és ezen képviselő urak ajánlják és választják a pusztá-bírákat és csöszöket, ezeknek pedig a pártfogójuk ellen nem szabad szólani, nehogy kenyere vesztett legyen; ez ismét nem alaptalan mende-monda, mert hiszen Argus úr, kit az Úr Isten száz szemmel áldott meg, mindezeket látja és tudja, én hiszem, de látja és tudja továbbá Argus úr azt is, hogy a városi előfogatok hogy és miként állanak, ki azokon a lovakon és a zsibvásárban darabonként összeszedett, gúzsossal kötött kocsiknak gúnyolt járműveken elindul, ki van téve azon kellemetlenségnek, hogy még a városból sem ér ki, összetörök alatta és tovább nem mehet, de még azonfelül a legsürgösebb dologban sem kaphat az illető kapitány kocsit, mikor reá szüksége volna; megtörtént már, hogy ha valamelyik pusztára ki akart menni, egy hónap mulva kapott kocsit, és akkor is kocsibért kellett fizetni, már most ha valami jelentés történik és rögtön menni kellene, hol vegyen a kapitány kocsit, és ha a bejelentett, de fel nem ismert kártétőt nem sikerül a kapitánynak felfedezni és a törvény értelmében kártérítésben elmarasztalni, a kocsibért honnét fizesse meg? mégis mindezek dacára ezen utóbbi években, a mint Argus úrnak méltóztatott mondani, „a gyarló és árva lábón álló kapitányi hivatal“ a városi közpénztárba egyedül a m. rendőri kihágásokból nem megvetendő összeget szolgáltatott be, bizony pedig hidje el Argus úr, hogy a m. rendőr kapitány már apróbb ügybajokkal is úgy el van halmozva, értem a család ügyet, pedig ne tessék ismét félreérteni, nemcsak a cselédben van ám a hiba, hanem gazdáink nagy részében, miről, szeretem hinni, ha Argusi tulajdonokkal bir, van tudomása, és most már nincs más szóm, mint az, hogy ha tudja és látja a bajokat, tessék bölcs belátásánál fogva orvosolni, hidje el rólam, hogy én leszek első, ki önnek hatalmas közbenjárásért köszönetet szavazok.

Kecskemét, 1869. jan. 29.

Kun László, kapitány.

Helyi ujdonságok.

— **Figyelmeztetés.** Az 1868-ik évi 40-ik törvénycikk a véderőről intézkedvén, megzabja a hadkötelezettséget. Ezen törvény szerint nem a 20. élet betöltött, hanem a 20-ik évben levő ifjak lépnek be a hadkötelezettségbe. Oly hadkötelezett ifjak, kik valamely fögymnáziumban, főreáltanodában, vagy ezekkel egyenlő, avagy magasabb rendű tanintézetben pályájukat folytatják, vagy már bevégezték, mint önkintések beléphetnek és akkor csak egy évi szolgálatot teljesíteni köteleztetnek; sőt ha tanulmányaikat folytatják, csak bejelentkezni kötelesek, az egy évi szolgálatidő kitérését 25. éves korukig maguk választgatják meg; a kik 1869-ik évre mint önkénytesek jelentkeznek, kivételképen csak tíz hónapig szolgálnak, úgymint 1869-ik évi márczius 1-től decz. 31-ig; további években az önkintések egy évi hadkötelezettsége mindig október 1-én kezdődik és következő évi szeptember 30-án végződik. A kik 1869-ik évre az egy évi önkintés szolgálatra vállalkozni kívánnak, 1869-ik évi február 28-ik napja előtt jelentkezzenek, bélyegtelen iven írott és kellőleg fölszerelt folyamodványok által. — Érdekelt szülők és hadkötelezett ifjak ezekre különösen figyelmeztetnek.

— **Özv. Klingert Antalné asszony** mult szerdán délután örök nyugalomra kísértetett; élt 105 évet; hagyott maga után 67 unoka és dédunokát.

— **Szabó Vincze** jogtanár mult vasárnap az olvasó-kör helyiségében több mint ezer hallgató előtt tartá meg fölolvasását; a jelen politikai viszonyokról irt remek dolgozatát lapunk egész terjedelmében hozni fogva. Fölolvasása végeztével dolgozata főbb pontjait előszóval is körülményesen és a lehető legvilágosabban, példákkal illusztrálva, kifejté. — Több ízben megéjeneztetett.

— **Az olvasó-kör bálja**, dacára a rossz időnek, fényesen sikerült, 380-an vettek benne részt, a mulatság reggeli fél nyolczig tartott. A válogatott szép hölgykoszorúban különösen föltűntek: Ferenczy Viktoria, Deák Mari, Hajagos Mari, Főrián Irma, Banó Teréz, Molnár Róza, Kozma Emilia, Kiss Mari, Tormási Mari, Kovács Vilma, Csapik Nina, Bastoria Erzsi, Bakula Betti, Zsvkovits Justin, Posta Milka, Domián Teréz. Különösen föltűnt, hogy fiatal hölgyeink, kik a táncban részt vettek, mind egyszerű molle ruhában, melyet leg-

főbb pár izletesen alkalmazott övszalag vagy csokor díszítéssel, jelentek meg, egy szép fiatal asszony kivételével, kinn igen értékes és föltűnő barna selyem ruha volt. Mint értesülünk, a rendezőség nem a legnagyobb figyelemmel járt el a meghívók kiosztása körül, úgy hogy e miatt a tagok közül is többen nem jelentek meg; máskor tán czélszerűbb lesz az olvasó-kör tagjai iránt egyszerűen kijelenteni, hogy azok minden különös meghívás nélkül szívesen láttatnak családjaikkal együtt, és csak a nemtagok hívatnának meg nyomtatott béli meghívókkal.

— **Mult szombaton este 7 órakor** oly sűrű köd ereszkedett városunkra, hogy az utcákon szemközt menő kocsik gyakran összeakadtak, a keresztutcákon pedig oldalt ütköztek egymásba.

— **Horváth Döme polgártársunkat** mult kedden d. u. 3 órakor Kovács László színházi helyiségében mintegy 1100 választó polgár a jövő országgyűlésre képviselő jelöltül léptette föl. Nevezett polgártársunk a jelöltséget elfogadván, politikai hitvallását s a jövő országgyűlés teendői iránti nézeteit egy szép és hosszas beszédben fejté ki, intvén egyúttal a polgárokat városunk ügyei érdekében is szilárd összetartás és kölcsönös szeretetre. Beszéde általános tetszésben részesült s több helyen, különösen Deák Ferencz és gróf Andrássy Gyula neve említésekkel megjeleneztetett.

— **Szabó Vincze polgártársunkat** mult kedden d. u. 4 órakor a Király-féle színház helyiségében léptették föl a felső kerület képviselő jelöltjéül. Több mint ezer választó volt jelen. Az értekezletet Dékány István rövid beszéddel megnyitván, fölhívá a választókat, hogy óhajtják-e Szabó Vincze polgártársunkat képviselőül a jövő országgyűlésre megválasztani, ki a jobboldal híve, mire azok neve említésekkel éljenzéssel feleltek s azonnal tömegesen vállalkoztak házához menni s a megjelenésre fölkérni. Szabó Vincze egynegyed óra mulva megérkezvén, szép, átgondolt beszédben fejté ki politikai nézeteit, többször megjeleneztetett, beszéde végeztével pedig egész diadalmenettel vitetett választói által az olvasókör belső helyiségeibe, hol az éltetések és áldomás köszöntéseknek vége-hossza nem volt.

— **Egy négy mázsás harangot** rendelt meg mult hó 3-ki üléséből a róm. kath. egyháztanács a sz. Erzsébet-templom tornya számára, mely a leg-

újabb találmány szerint lesz öntve; hihetőleg a jövő hó elején már megérkezend, ára 460 frt. leend.

— **A reform. főiskola önképző-társulat** olvasdója javára, — mint halljuk — műkedvelői színelőadást rendezend s közreműködés végett néhány helybeli tisztcsalád úrnőit szándékozik fölkérni.

— **A Casinó könyvtára** javára rendezett bál elég fényes és kedélyes volt ugyan, de a Casinó tagjainak nagy számát véve tekintetbe, népesebb is lehetett volna. A bál kezdetével nagy föltűnést okozott egy frakkos vidéki úri ember; tíz év óta nem láttak Kecskemét város táncstermei frakkot.

— **A kecskeméti reform. főiskolában** az 186⁹/₉-iki tanév első félévi vizsgái következőkben fognak tartatni: 1) A főgymnasiumban: febr. 22-ikén érettségi elővizsga, 23, 24, 25. magán- és pótvizsgák; 26, 27. érettségi írásbeli; marc. 1, 2. érettségi szóbeli; 3, 4, 5, 6-ikán a nyilvános rendes vizsgák. — 2) A jogacademiában: febr. 22-ikén a rendes tanulók pótvizsgái; marc. 3, 4, 5, 6. a nyilvános rendes vizsgák; 22, 23, 24, 25, 27-ikén pedig a magán vizsgák.

Hollóssy Zsigmond,
főgym. igazgató.

Csilléry Benő,
jogac. igazgató.

— **Horváth György** mérnök a „Hon“ csö-törtéki esti lapjában nagy begyesen szerkesztőnknek fordul, s egy ügyetlen rúgást intéz felé, hogy pedig saját személyére ne ismerjenek, mint balközépi írja alá nevét. Ha mások előtt eltakarod is magad, de mi ismerünk szép maszk: a szélsőbal corifeusa és Asztalos kedves czimborája!

Felhívás Kecskemét városa lelkes közönségéhez!

N. é. közönség! Négy hónapja már, hogy társulatommal e városban működöm, s bár eleinte a közönség egyrészen ellenszenvével kelle is találkoznom, később a pártfogolás kielégítő vala, csupán a farsangi idény alatt voltak jövedelmeink oly csekélyek, hogy csak azon reményben türhettük, miszerint a böjti idény veszteségünket kipótolja.

Felkérem tehát a n. é. közönséget, ne vonja meg pártfogását oly társulattól, mely minden tekintetben igyekszik mügényeiknek megfelelni, különösen most, mikor Molnár, Lendvay és más

művészek vendégszereplése, több jeles tagnak szerződése és a legválasztékosabb szimüvek, u. m.: Boszorkány, Samil, Bem apó, Mirabeau, Lengyel száműzöttek forradalma Sziberiában, Magyar Nábob sat. szüire hozatalával — habár áldozatokkal is — a n. é. közönségnek élvadás estéket szerzendünk.

Bizton remélem tehát, hogy a n. é. közönség részvéte párhuzamban állandó igyekezetünkkel, és hogy előadásainkat sürűbben látogatandják.

Tisztelőjük

Miklósy Gyula,
színiigazgató.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos: **Madarassy László.**

Főmunkatárs: **Hornyik János.**

Nyílt tér.

A „Hon“ esti lapjának 23-ik számában Sz. G. aláírással megjelent kecskeméti tudósításnak azon állítását: „a jobboldal a szavazatokat 5 frtjával kezdi vásárolni“ alávaló rágalomnak és becstelen gyanúsításnak, íróját pedig jellemtelen szolgáléleknek nyilatkoztatjuk; azon sorait pedig: „azonban ily olcsó lelkiismereteket kétlek, hogy városunkban sokat találjanak“ teljesen osztjuk, oly megjegyzéssel, hogy ha mégis bármily kevés találkoznék, Sz. G. minden bizonynyal köztük lenne.

Kecskemét, 1869. febr. 2.

Muraközy János, Tasi László, S. Kovács László, Farkas Antal, Szűcs János, Dubez János, Szél Lajos, Bolyos Ferencz, Szokolai József, Gáspár Lajos, Molnár Lajos, Lestár Péter, Csolnaki Ferencz, Fórián Károly, Klingert Vilmos, ifj. Firtling Antal.

Azon t. mokra urakat, kik mult szerdán éjjel lakházam falához dörgölöztek, ezennel figyelmeztetem, hogy máskor ne tévesszék el a házat s dörgölözzenek saját rokon elvtársaik házaizhoz.

Kecskemét, 1869. febr. 4.

Tormássy Mihály,
ügyvéd.

Tudósítás a kecskeméti heti vásárról.

Péntek, február 5.

Gabona piacról					Baromfi és gyümölcs piacról					Állat, széna és fa piacról					
Alsó-ausztriai mérő szerint	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Vették-e?	Baromfinak párja, gyümölcs garabó számra	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Vették-e?	Darabja, mázsája, öle	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Sok elkelt-e?	
	Legals. fr.	Legm. fr.				Legals. fr.	Legm. fr.				Legals. fr.	Legm. fr.			
Búza, 83—87 fontos	3 60	3 80	Sok volt.	Kellendő volt.	Lúd	4 30	4 40	Illendően volt.	Majd mind elkelt.	Sovány sertés, hízonak	25	—	36	Nem sok volt.	Mind elkelt.
Rozs, 78—80 „	2 66	2 68			Hízott lúd	5 50	6 —			Malacz	4	—	16		
Árpa, 68—74 „	2 5	2 10			Pulyka	2 60	2 80			Juh	4	—	7		
Zab, 43—44 „	1 50	1 52			Kácsa	2 10	2 40			Bárány	2	—	3		
Kukoricza	1 80	1 85			Tyúk	1 —	1 20			Széna	6	—	12		
Bab	—	—			Szöllő	—	—			Szalma	2 20	5 50	Nem sok volt.		
Köles	2 10	2 30			Dió	—	—			Keményfa	4	—			
Burgonya	— 80	1 —	Vágott hal fontja	— 50	— 60	Puhafa	2 40	3 60	Mind elkelt.						

H I R D E T É S E K.

Egy ház szabadkézből eladó.

Az 1-ső tizedben, a halasi kút közelében, az úgynevezett **Balla-féle** ház, mely jelenleg korcsmául használtatik, szabadkézből örökáron eladandó. Bővebben értekezhetni a szerkesztőségnek Kecskeméten, 1-ső tized 104. sz.

Ház eladás.

Csapó Benőné Töldszei Teréziának helyben, Páva-útca 131-ik sz. alatt, Kiss György úr kapitány korábbi háza szomszédságában fekvő sarok házának elárverése határidejűl f. évi marc. 23. először; másodizben pedig apr. 23. napjai reggeli 9 órára levén hatóságilag kitűzve: tulajdonosnő által ezennel közhírré tétetik, miszerint a lakház, mely két épületből áll, melyek közül az első, mely 1859-ben a legújabb modor szerint, egészen téglából épült, magában foglal: öt két féle nyiló üvegajtókkal egymásba nyiló szobát, konyhát s pinczét; a második épület pedig 2 szobát, konyhát, kamrát tartalmaz — bárkinek is kényelmes lakul szolgálhat. Ennélfogva a házat venni szándékozó t. közönség figyelmébe ajánlja. Ezen lakház ez évben is 280 frtért hasznóbéreltetett ki, és 1866. inséges évben 2447 frt. 48. kr-ra becsültetett; ugyanazon állapotban másodizben 1866-ban 1647 frtra becsültetett bírőilag.

Jelentés a t. cz. női közönséghez.

Alulírott több évek óta Pesten mint fészülő-nő foglalkozott s a legújabb divatú béli, színházi és estélyre szokásos hajdiszket készít; — szerény díj mellett ajánlja mint fészülő-nő szolgálatát a nagyérdemű hölgyeknek.

Scheibner Fanni.

(Lakik kőrösi-útcán, a Beretvás-fogadó átellenében utjonnan épült emeletes ház udvarában.)

169
1869

Á r v e r é s i h i r d e t é s.

Kecskemét város törvényszéke mint telekkönyvi bíróság részéről közhírré tétetik, hogy Horváth János felperesnek ifjú Kripóczki Mihály alperes ellen megítelt 126 forintnyi tőke és járulékainak behajtása végett alperes id. Kripóczki Mihály, ifjú Kripóczki Mihály, Juliána s többi örökösöknek Kecskemét 2345. számú telekkönyvében 2663. részletszám alatt foglalt bírőilag 625 frtra becsült házuk bírőilag elárvereztetik; — első árverési határidőül 1869. évi marcius hó 5.; — második árverési határidőül 1869. évi aprilis hó 6. tüzetik ki, úgy azonban, hogy a végrehajtás alá vett fekvőség első izben becsáron alul el nem adható.

Az árverés mindenkor reggeli 9 órakor tartatik meg a régi városházánál.

Az árverési feltételek a városi telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Kelt Kecskeméten, 1869. évi január hó — napján tartott városi törvényszék mint telekkönyvbíróság üléséből.